

ΕΝ ΩΡΑΙ ΘΕΡΙΝΗΙ

"Εχω ἀντικρὺ μου τίς δῆθεν δροσιῆς αὐτοῦ τοῦ κήπου.
Πότε πιά θὰ περάσῃ ὁ μπερδεμένος κόμπος τῶν ζεσιῶν
[ἡμερῶν.
Πότε πιά θὰ περάσουμε τὸν κατάξερο κάβο τῶν ζεσιῶν
[ἡμερῶν.

Πιέζομαι γὰ καιαλάβω αὐτὸ ποῦ λένε Θαῦμα τοῦ Ἑλίου.
Αὐτὸ ποῦ λένε Φῶς τῆς Ἑλλάδος ἢ Ἀπολλώνιαν Αἴγλη,
"Ο μισὸς ἐαυτός μου μονάχα τὸ νοιώθει, ὁ ἄλλος μισὸς
Τὸ ἀπωθεῖ. "Αλλῶς τε μὲ τὸ γὰ παρατραβᾷ
"Ο κόμπος τῶν ζεσιῶν ἡμερῶν, ἔγινε μιὰ σοροισμένη
Μουρτιάδα ὄλος ὁ οὐρανός· καὶ τὰ βουνά
Μὲ τίς γαλήμιες γραμίμες, Πεντέλες, Ὑμητιοὶ
Εἶνε σὰν εἶδη γιὰ ξεσχότισμα, τόσα βουτηγμένα
Στὶς ἀνταίγειες τῆς δύσπνοιας. "Εφυγε κι' ὁ Ἀπόλλωνας,
"Εφῆγαν κι' οἱ Δρυάδες, πᾶνε μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀναμμένη
[πέτρα.

Κατοικῆσαν φαίνεται ἄλλα βουνά. Τὰ πράσινα χρώματα
"Απὸ ζοντὰ εἶνε πολὺ ὠραῖα, ἀλλὰ μόνο ὡς χρώματα·
Γιατὶ φύλλο τους δὲν σιεῖται, ἡ δροσιὰ δὲν τὰ κατοικεῖ,
Πουλιῶν λαλιὰ δὲν βγαίνει, παρεχτὸς γὰτι ροζανίσματα,
Καμώματα τῆς ζέστης, τζιτζίκια, τριζόνια, γούλλοι,
"Ολο γὰτι ξύλινα ὀνιάρια, γεννήματα τῆς ἀσφυξίας,
"Ολα σὰν φωνὲς ἀπὸ ; ἴσως, τοιτοιζίσματα ἀλχημείας.
Στερέφανε τὰ λιγοστὰ ρυάκια,
Γιαλὸς καὶ θάλασσα ἀντικρὴ, μόνο ποῦ δὲν ἀχνίζουν.
Οἱ ἀμμονδιές, τίς πατᾶς καὶ πηδᾶς ἀπ' τὴν κάψα.
Τίποτα δὲν ρυτιδώνει τὸ χλιαρὸ καθρέφτη.
"Ο Ἀπόλλωνας δὲν εἶνε Νάρκισσος, ἔφυγε ἀπὸ δῶ.
"Ἴσως ὁ βράχος τῆς Δῆλος τρικυμίζεται ἀκόμη
"Απὸ τ' ἀερίκᾳ στοιχεῖα. "Ἴσως πῆγε στὸ γενέθλιο
Νὰ παρθερίσῃ. "Ἴσως στὸν Παρνασσό. "Εφυγε ἀπὸ δῶ.
Οἱ ἀφροισμένες, αἱ μεταβλητές, οἱ ὑγρὲς γωνίες τῶν κυμάτων

Ἐκλείψανε σαράντα μέρες τώρα, καὶ ποῖος ξέρει
Πόσο θὰ κρατήσῃ αὐτὸς ὁ θρίαμβος. Ὑπερανθρώπων
Μονάχα πρέπει νὰ εἶνε δόξες αὐτὲς τοῦ λιοπυριοῦ,
Γιὰ νὰ μὴν εἶνε ἀνεχτὲς ἀπὸ μᾶς, πλάσματα φθαροτά.
Ὡραῖα εἶνε τὰ μεσημέρια, ἀλλὰ ἡ σάρξ μου εἶνε ἀσθενής.
Μόνο χაύνωσῃ καὶ βλακεία μου φέρνει αὐτὴ ἡ κολλογή.
Ἴσως ἂν τᾶβλεπα σὲ ὄνειρο τοῦ χειμῶνα νὰ τὰπολάμβανα.
Ὁ ἥλιος βροίσκεται στὸν Λέοντα, γράφει ὁ Καζαμίας.
Μέγας παραλογισμός. Ἀπ' τὸ πολὺ νὰ μὴ μᾶς φάῃ ὁ Λέοντας,
Μᾶς ἔφαγε ψητούς. Μήπως βρονχήθηκε καθόλου
Ὁ οὐράνιος δεσπότης τῆς φλόγας; Τίποτα δὲν ἀκούω.
Μᾶς πέρασε γιὰ Ἀραπάδες, κανωμένους γιὰ τὰ καμίνια;
Γιὰ τοῦτο μᾶς φλόγισε τόσο. Ὅχι, ἀλλὰ καθὼς οἱ ὁδοιπόροι
Ἀνάβουνε σὶς κατασκήνωσες τὶς νύχτες τὶς φωτιές
Γιὰ νὰ σωθοῦνε ἀπ' τὸ θηορία, περάσανε τὸν κύρο Λέοντα
Γι' ἄγριο θηορία, κι' ἀναφτῆκαν ὅλες τοῦτες οἱ κοίφειες φλόγες.
Μὰ ἦταν ἀνάγκη; Αὐτὸς εἶνε ὁμορφα σχήματα ἐπουράνια,
Γοητεία ἐρωτικὴ σὶς νύχτες, Γεωμετρία σιτοῦς θόλους
[τοῦρανοῦ.

Οὔτε νὰ μᾶς σπαράξῃ γύρευε, οὔτε κἂν βρονχήθη.
Τότες γιατί τόσες φωτιές, χωρὶς κιντύνους; Ἡ παραπολὺ
Φαίνεται μᾶς φροντίζουν οἱ οὐράνιοι στοχασμοί.
Δὲν ἀνοίγουνε καὶ λιγάκι τὸ κοντὶ τῶν ἀνέμων
Νὰ μᾶς φουσήξουν, νὰ ξυπνᾶμε ἀπ' αὐτὴ τὴ ναρκωτικὴ ζωή;

Τί νὰ γίνῃ καὶ καλλίτερες ὥρες θαρθοῦνε.
Χειμῶνες μὲ τὰ ὠραῖα λευκά καὶ τῆς Βροχῆς
Οἱ ὑγρὲς συμφωνίες οἱ ραβδωτές. Ἄλλα δέντρα
Θὰ φυλλορροήσουν κι' ἄλλα θὰ ἐπιζήσουν κατὰ τὸ νόμο.
Θαρθῆ τῶν ξερῶν κορμῶν καὶ κλώνων ἡ κόκκινη βασιλεία.
Θὰ γυαλίση ἡ πλάκα τουρανοῦ, θὰ ξανασιλβωθῆ,
Θὰναλάμπουνε τάστρα πλυμένα στὸ κύρο καὶ στὴ βροχή.
Θὰ ξαναστράψῃ τὸ μυαλὸ τῆς ζωῆς σὲ γρηγορὴ δουλειά.
Θὰ καπνίσουν τὰ τζάκια, γιὰ νὰ μὴ λείψῃ οὔτε ἡ διακόσμηση.
Θὰνακατωθῆ γενναῖα τὸ τσουκάλι τῶν θαλασσῶν,
Θὰ τρανταχτοῦνε γερά τὰ πλεοῦμενα καράβια, οἱ θαλασσοπόροι
Θ' ἀντρεΐψουν καὶ θὰ δείξουν τὸ καπειανλίκι τους.
Ἀρμύρα παγωμένη κι' ἀφρισμένη καὶ ραπίσματα τοῦ ἀνέμου.
Θαρθῆ, θαρθῆ ἢ γερὴ ζωή. Θαρθῆ θαρθῆ τελειωτικά

Καὶ τὸ αἰώνιο δροσοβόλημα τῆς ὕγρας, τῆς ἰσκιερῆς
 Μητέρας, ποὺ δὲν τὴν φτάνουν, οὔτε Λεόντιων μουσιάκια
 Οὔτε ἀχιδωτὰ σπαθιά τῶν ἡλίων, «οὔτε λύπη,
 Οὔτε στεναγμός», καθὼς λένε καὶ σὺς κηδεῖες.
 Νὰ συλλογιστῆ κανεῖς, ποὺ κλαῖνε σὺς κηδεῖες οἱ ἀκροατές.
 Ἐπὶ τὴν ψωραλέα συνήθεια βέβαια κι' ἀπὸ τὸ θῆμα τὸ
 [πομπῶδες.
 Γιατὶ στὸ βάθος δὲν ἔχει τίποτα λυπητερό, γὰ κλαίει κανεῖς.
 Γιατὶ στὸ βάθος αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶνε ὅλη ἡ ἀνάβλυσή
 [τοῦ φρέατος τῆς ζωῆς.
 Εἶνε ἡ μύχια συνάντησή τῆς καρδιᾶς τῶν ἄστρων.
 Εἶνε ταξίδι γιὰ τὴν ἔνωση μὲ τὴν οὐσία τῆς ρίζας τῶν
 [δέντρων.
 Εἶνε ἡ ἀπόθεσή στὴ γῆς. Γῆς τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς ἐνμάρμας,
 Τοῦ οἴτου καὶ τοῦ ἐλαίου, τῶν πουλιῶν καὶ τῶν θηρίων.

1928, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

T. K. ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ

RÉPONSE à MITSO PAPANICOLAOU

*en le remerciant pour sa dédicace en vers du
 volume "Aux fontaines du désir" de Montherlant.*

*J'ai lu tes vers, Mitso — mélancoliquement,
 vers le soir, au rebord assis de ma fenêtre :
 ils ont su doucement faire vibrer mon être ;
 toi seul, ami, tu sais et combien et comment !*

*Traqués et détraqués (trop mûris pour la douche !),
 nous sommes bien de ceux qui, criblés de désirs,
 ont déjà le plaisir, à chercher le plaisir,
 — et ne l'ont plus du tout, aussitôt qu'ils y touchent...*

14.6.1928

NAPOLEON LAPATHIOTIS